

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 345/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2008 o sťažnosti JUDr. J. G., T., zastúpeného advokátom Mgr. Ľ. J., Advokátska kancelária, P., ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 To 9/2007 z 21. februára 2007, takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2007 doručená sťažnosť JUDr. J. G., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Ľ. J., Advokátska kancelária, P., ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 9/2007 z 21. februára 2007.

Z obsahu sťažnosti ústavný súd zistil, že označeným rozsudkom krajského súdu bol sťažovateľ odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 199/03 z 23. augusta 2006.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd pri svojom rozhodovaní v danej veci porušil jeho základné práva tým, že *„sa s jeho obhajobou súd nevysporiadal a ani sa s ňou nezaoberal“*.

V tejto súvislosti sťažovateľ argumentuje takto: *„Porušenie ústavných práv uvedených v časti II. tejto sťažnosti sťažovateľ vidí v tom, že sa súd nevysporiadal s celou obranou sťažovateľa a pri posudzovaní viny vychádzal z dôkazov, ktoré svedčili proti nemu, s dôkazmi svedčiacimi v prospech sťažovateľa ako boli sťažovateľom prednesené v jeho obhajobe sa vcelku nevysporiadal. Súdny nemôžu preferovať iba tie dôkazy, ktoré potvrdzujú predpokladanú skutkovú verziu, nemôžu prispôbovať dôkaznú situáciu podľa svojej úvahy. Sťažovateľ si je vedomý tlaku médií v danej veci, to však nemôže byť na úkor jeho právneho postavenia v trestnom konaní. Sťažovateľ sa tiež domnieva, že dôkaznú núdzu alebo medzery v dôkazoch nemožno pričítať na jeho ťarchu, je to v rozpore s princípom prezumpcie neviny. Ak súd pokladá námietky sťažovateľa prednesené v rámci jeho obhajoby za nedôvodné, ako to uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, je na ňom, aby tento svoj záver natoľko zdôvodnil, aby bolo zrejmé, ktoré skutkové okolnosti vo vzťahu k obhajobe túto obhajobu vyvracajú. Všeobecná, povahou veci daná nerovnosť medzi žalobcom - prokurátorom a obžalovaným je zákonom zmiernená a hlavne v konaní pred súdmi vyvažovaná jednak ich procesnou rovnosťou ako na konaní zúčastnených strán, jednak ďalšími ústavným spôsobom zaručenými právami, medzi ktoré patrí aj právo na obhajobu. Z práva na obhajobu vyplýva povinnosť pre súd zaoberať sa podstatnými námietkami obhajoby a svoje stanovisko k nim v odôvodnení svojho rozhodnutia vyložiť. Prezumpcia neviny sleduje tiež cieľ dosiahnuť istotu, že páchatel trestný čin zaviniel.“*

Vzhľadom na uvedené argumenty sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. č. k. 4 To 9/2007 zo dňa 21.2.2007 v trestnej veci sťažovateľa, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkov 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva sťažovateľa podľa článku 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v ňom vyjadreného princípu prezumpcie neviny a ústavného práva na obhajobu podľa článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 40 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 4 To 9/2007 zo dňa 21.2.2007 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“

V závere sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd uložil krajskému súdu povinnosť zaplatiť mu náhradu trov v konaní pred ústavným súdom, a zároveň uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho prerokovania veci pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, porušenie princípu prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny, základného práva na obhajobu podľa čl. 40 ods. 3 listiny, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v obsahu sťažnosti označil namietané porušenie čl. 40 ods. 3 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti je zrejmé, že ide o písársku chybu a sťažovateľ mal na mysli čl. 40 ods. 3 listiny zaručujúci právo na obhajobu. Ústavný súd túto zrejmu nesprávnosť preklenul prostredníctvom odôvodnenia sťažnosti bez toho, aby sťažovateľa vyzýval na opravu podania.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal spisový materiál týkajúci sa trestnej veci sťažovateľa (spis okresného súdu sp. zn. 1 T 199/03 a zberný spis krajského súdu sp. zn. 4 To 9/2007), aby posúdil, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním v odvolacom konaní sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nemožno nikoho stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 40 ods. 3 listiny obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu je zrejmé, že podstata ním namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd tkvie v tvrdení, že súd sa s obhajobou sťažovateľa nevysporiadal a pri posudzovaní jeho viny vychádzal len z dôkazov svedčiacich proti nemu a nezohľadnil dôkazy svedčiace v jeho prospech, ktoré sťažovateľ predniesol v rámci svojej obhajoby.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmvajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v trestnoprávných veciach patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu preto neprináleží

rozhodovať o vine a treste osoby obžalovanej z trestného činu, resp. v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy posudzovať otázku viny sťažovateľa vo vzťahu k spáchaniu trestného činu, z ktorého ho viní obžaloba v konkrétnej trestnej veci, alebo z ktorého bol uznaný vinným rozsudkom všeobecného (trestného) súdu.

Ústavný súd je oprávnený posúdiť, či spôsob aplikácie práva všeobecným súdom v konkrétnom prípade je zlučiteľný s ústavou, vrátane jej ustanovení zaručujúcich základné práva a slobody alebo ľudské práva a slobody vyplývajúce z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, porušenie ktorých sťažovateľ v konaní podľa čl. 127 ústavy namieta.

Pokiaľ ide o posudzovanie skutkových a právnych záverov všeobecného súdu obsiahnutých v jeho rozhodnutí, ústavný súd opakovane vyslovil, že môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V posudzovanom prípade uznal okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 T 199/03 z 23. augusta 2006 sťažovateľa vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že sťažovateľ *„dňa 14. novembra 2000 asi o 17.30 hod. viedol osobné motorové vozidlo Š-Fabia, po štátnej ceste I. triedy č. 61 z P. smerom do T., pričom v km 78.250 medzi obcami P. – D. nevenujúc dostatočnú pozornosť cestnej premávke, pri zapnutých tlmených svetlách, vôbec nespozoroval pred nim jazdiaceho cyklistu P. K., ktorý následkom nárazu utrpel viaceré závažné poranenia hlavy, hrudných a brušných orgánov, na následky ktorých dňa 14.11.2000 po 18.50 hod. v Nemocnici s poliklinikou P. zomrel“*.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd okrem iného uviedol: *„Za príčinu dopravnej nehody z technického hľadiska možno určiť jednak nesprávnu techniku jazdy cyklistu po vozovke, ktorá spočívala v tom, že nebol osvetlený a v čase nárazu sa nachádzal 0,7 m od okraja vodiacej čiary v jazdnom pruhu vozidla, pričom obžalovaný jazdil v strede*

jazdného pruhu a na druhej strane v nesprávnej technike jazdy obžalovaného, ktorá spočívala v tom, že sa po vozovke pohyboval rýchlosťou vyššou ako bola rýchlosť zodpovedajúca rozhľadu pri jazde vozidla s rozsvietenými stretávacími svetlami, alebo v tom, že sa po vozovke pohyboval rýchlosťou vyššou ako bola rýchlosť zodpovedajúca dohľadu na konkrétneho cyklistu, pričom toto možno považovať za nesprávnu techniku jazdy iba v prípade, že by mal povinnosť predvídať pohyb neosvetleného cyklistu po vozovke. Taktiež nesprávnym prvkom techniky jazdy obžalovaného bola oneskorená reakcia na vzniknutú situáciu.“

V odvolaní zo 6. októbra 2006 podanom proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ predovšetkým uviedol: *„Znalec Ing. V. S. vo svojej výpovedi dňa 10.4.2006 pred súdom uviedol, že som ani pri včasnej reakcii zabrániť zrážke s cyklistom nemohol, pričom tento záver vyplýva aj z doplnenia jeho znaleckého posudku.*

Znalec ústavu Ing. G. K. uviedol vo svojej výpovedi pred súdom, aj vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 11.9.2002, že pri rýchlosti, ktorou som sa pohyboval, som nemohol ani pri včasnej reakcii nehode zabrániť ani brzdením ani vyhábaním sa doľava.

Znalec Ing. G. B. vo svojich posudkoch uviedol, že som ani pri včasnej reakcii zabrániť zrážke s cyklistom nemohol.

Podľa znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva číslo 1/2002 kolíziu vyvolal cyklista.

Príčinný vzťah medzi mojím konaním a následkom preto neexistuje, či by som reagoval včas alebo nie, ku kolízii, ktorú vyvolal cyklista by došlo.“

Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 4 To 9/2007 z 21. februára 2007 zrušil prvostupňový rozsudok len vo výroku o uloženom treste a vo výroku o náhrade škody a nahradil ich vlastným rozhodnutím stotožniac sa so skutkovými závermi súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi uvedenými v jeho rozhodnutí vo vzťahu k naplneniu zákonných podmienok trestnej zodpovednosti sťažovateľa pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol: *„Skutkové závery uvedené*

v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku sú správne, vychádzajú z výsledkov úplného a v súlade so zákonom vykonaného dokazovania. K týmto skutkovým záverom dospel súd I. stupňa po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s kritériami uvedenými v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por., tak jednotlivo, ako i v ich vzájomnej súvislosti.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové tvrdenia, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov (§ 2 ods. 6 Tr. por.), s ktorými bez podstatnejších výhrad súhlasí i odvolací súd, a preto v podrobnostiach na ne, ako na správne odkazuje.“

Podľa vyjadrenia krajského súdu sa skutkové zistenia oproti jeho predchádzajúcemu rozsudku sp. zn. 4 To 14/2005 zo 17. marca 2005 (ktorý bol zrušený na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tz 24/2005 zo 14. októbra 2005) nezmenili, preto odkázal na príslušnú časť odôvodnenia tohto predchádzajúceho rozhodnutia, kde *„detailne rozviedol svoje skutkové a právne závery“* a okrem iného uviedol: *„Námietky obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch jeho odvolania nie sú dôvodné, a to s poukazom na vykonané dôkazy, predovšetkým na znalecké dokazovanie z odboru dopravy. Aj podľa názoru krajského súdu je vina obžalovaného jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, napriek tomu, že obžalovaný popiera zavinenie na dopravnej nehode, a to predovšetkým takým objektívnym dôkazom, ako je znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, z ktorého vyplýva, že poškodený sa v čase nárazu nachádzal 0,7 m od okraja vodiacej čiary v jazdnom pruhu vozidla a obžalovaný sa nachádzal v strede jazdného pruhu. Za príčinu dopravnej nehody z technického hľadiska ustálil jednak nesprávnu techniku jazdy cyklistu po vozovke, ktorá spočívala v tom, že nebol osvetlený a jednak nesprávnu techniku jazdy vozidla Škoda Fabia, ktorá spočívala buď v tom, že sa po vozovke pohyboval rýchlosťou vyššou, ako bola rýchlosť zodpovedajúca rozhladu pri jazde vozidla s rozsvietenými stretávacími svetlami alebo v tom, že sa po vozovke pohyboval rýchlosťou vyššou, ako bola rýchlosť zodpovedajúca dohľadu na konkrétneho cyklistu, pričom toto možno považovať za nesprávnu techniku jazdy iba*

v prípade, že by mal povinnosť predvídať pohyb neosvetleného cyklistu po vozovke. Ďalším nesprávnym prvkom techniky jazdy vodiča Škoda Fabia bola výrazne oneskorená reakcia na vzniknutú situáciu. Ďalej uviedol, že vodič sa pohyboval na začiatku nehodového deja rýchlosťou 72 až 88 km/h, najpravdepodobnejšie 80 km/h. V predmetnej veci boli podané tri znalecké posudky z odboru cestnej dopravy a správne súd I. stupňa pri stanovení príčin dopravnej nehody vychádzal zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, kde sa znalci zaoberali aj znaleckými posudkami znalcov Ing. S. a Ing. B. Znaleckému posudku Ing. S. vytkli, že použil neúmerne vysokú hodnotu spomalenia vozidla, zanedbal obídienie prvého cyklistu a skutočnosť, že vozidlo začalo brzdiť až po jeho predídení a znaleckému posudku Ing. B. vytkli, že určil dosvit tlmených svetlometov na 70 m, ktorá hodnota je vysoká, pre výpočet rýchlosti vozidla použil vysoké spomalenie a rýchlosť primeraná z technického hľadiska rozhladu je neúmerne vysoká, túto vypočítal nesprávne k pohybujúcej sa prekážke. Zo znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo Ústavu súdneho lekárstva LFUK FN Bratislava MUDr. M. L. a S. K. mal súd preukázané, že ide o smrť násilnú, ktorá je v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 14.11.2000, títo sa vyjadrovali k charakteru zranení, ktoré utrpel pri dopravnej nehode neohý P. K. s tým, že na hlavnom pojednávaní znalkyňa MUDr. S. K. uviedla, že lekáry sa sústredili na poškodenie mozgu, keby včas zistili aj roztrhnutie sleziny a bránice a boli by sa včas zamerali na chirurgické zákroky, mohli zabrániť smrti alebo oddialiť nástup smrti, pričom súhlasili so závermi znaleckého posudku Ústavu – Jesseniovej lekárskej fakulty UK v Martine zo záverov ktorého vyplýva, že i keď došlo k určitým chybným postupom zo strany ošetrojúcich lekárov, je však veľmi pravdepodobné, že tieto neovplyvnili nepriaznivú prognózu z hľadiska prežitia t.j. možnosti záchrany života neohého P. K. s tým, že nemožno vysloviť jednoznačný záver, či by bolo možné zachrániť jeho život pri správnom postupe lekárov a ošetrojúceho personálu.“

Predmetom konania pred ústavným súdom nie je, ako už bolo uvedené, posúdenie otázky viny sťažovateľa, ale kontrola zlučiteľnosti skutkových a právnych záverov všeobecného súdu so sťažovateľom označeným článkami ústavy, listiny a dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 To 9/2007 z 21. februára 2007 (s prihliadnutím na obsah prvostupňového rozsudku okresného súdu,

ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť ani interpretácia vykonaných dôkazov odporujúca zásadám formálnej logiky, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

K spôsobu odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom krajský súd odkázal „na príslušnú časť odôvodnenia svojho predchádzajúceho rozhodnutia, a to rozsudok zo dňa 17.3.2005 sp.zn. 4To 14/2005, kde detailne rozviedol svoje skutkové a právne závery“, považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že takýto spôsob formulovania odôvodnenia rozhodnutia je možné z hľadiska jeho preskúmateľnosti akceptovať ako prípustný, a to aj z dôvodov, že obsah predchádzajúceho rozhodnutia - rozsudku - bol dotknutým osobám dostupný jednak prostredníctvom jeho doručenia spôsobom určeným ustanoveniami § 130 zákona č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ale tiež bola daná aj prípadná možnosť nazretia do príslušného spisu v zmysle ustanovení § 65 Trestného poriadku.

Z odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že pri uznaní viny sťažovateľa vychádzali predovšetkým z vypracovaných znaleckých posudkov z odboru cestnej dopravy, ako aj z odboru zdravotníctva.

Krajský súd sa v rámci svojho odôvodnenia vysporiadal s obranou sťažovateľa a s dôkazmi, ktoré sťažovateľ v podanom odvolaní prezentoval ako dôkazy slúžiace v jeho prospech (citované znalecké posudky z odboru cestnej dopravy), keď v odôvodnení svojho predchádzajúceho rozhodnutia (na ktoré v aktuálnom rozsudku odkázal) uviedol, ktorý z posudkov a ktoré jeho časti vzal za smerodajné z pohľadu priebehu skutkového deja, pričom súčasne poukázal na jeho časti vyvracajúce závery ostatných posudkov, o ktoré opiera svoju obhajobu sťažovateľ. V rámci tohto odôvodnenia vyriešil krajský súd aj otázku, ktorú ako ďalšiu kľúčovú v rámci svojej obhajoby predstrel sťažovateľ - „Príčinná súvislosť k následku smrti - ošetrovanie poškodeného non lege artis“ - a odvolal sa na znalecký posudok, ktorý vyvracia sťažovateľom tvrdený nedostatok príčinnej súvislosti k následku smrti (znalecký posudok Ústavu – Jesseniovej lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Martine).

Podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 89 ods. 2 Trestného poriadku za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Z kontradiktórnej povahy súdneho konania v spojení s právom obvineného (resp. obžalovaného) na obhajobu vyplýva, že v rámci dokazovania v súvislosti objasňovaním skutkového stavu v trestnom konaní bude súd spravidla konfrontovaný s dvomi skupinami dôkazov predkladaných zástupcom obžaloby na jednej strane a obhajobou na strane druhej. Samotná existencia takýchto dvoch protichodných skupín dôkazov však automaticky nezakladá povinnosť súdu rozhodnúť o oslobodení obžalovaného spod obžaloby s ohľadom na zásadu *in dubio pro reo*. Princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia ukladá súdu povinnosť vykonať dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (nie každý dôkaz navrhnutý niektorou zo strán) objasňujúc s rovnakou starostlivosťou okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a následne dôkazy vyhodnotiť podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Pokiaľ v procese hodnotenia dôkazov dospeje súd k záveru, že väčšina v konaní vykonaných dôkazov svedčiacich proti obžalovanému

vo svojom súhrne spoľahlivo vyvracia pravdivosť dôkazov v jeho prospech (teda, že dôkazy vykonané v konaní preukazujú vinu obžalovaného mimo rozumných pochybností), a svoje závery v tomto smere dostatočne odôvodní, nemožno jeho rozhodnutie, ktorým vysloví vinu obžalovaného, považovať za nezákonné či neústavné z dôvodu porušenia zásady in dubio pro reo.

Z už uvedeného vyplýva, že krajský súd vo svojom odôvodnení poukázal na dôkazy vyvracajúce obhajobu predostretú sťažovateľom.

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 4 To 9/2007 z 21. februára 2007 preto možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné.

Záveru krajského súdu obsiahnuté v napádanom rozhodnutí nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. V tomto kontexte samotná skutočnosť, že si krajský súd v predmetnej veci neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu obhajoby, nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených základných práv zaručených v ústave, listine a dohovore.

Ústavný súd teda odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2008